

הדלקת נרות:
 19:21
 צאת השבת:
 20:33
 ר"ת:
 21:03
 שבין שנים
 נקבוצך

טועמירה חיים זכו

יו"ל ע"י קהילת "היכל עמרם" - פרדס חנה
 בנושאות הרב רפאל אסולין שליט"א

פרשת חוקת | ג' תמוז ה'תשפ"ב | גליון מס' 73

פרשת חוקת

מה רבה תמיהתה
 כשנתברר לה
 שבעלה
 מחובשי
 כית המדרש

"זאת התורה אדם ימות באהל".

בגמרא במסכת ברכות ס"ג: מובא "אמר ריש לקיש אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר "אדם כי ימות באהל". יש להבין מה כוונת הכתוב "ממית עצמו עליה"? אלא הביאור שהרי הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה פ"ג כתב "אין דברי תורה מתקיימים במי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדים מתוך עידון ומתוך אכילה ושתיה, אלא במי שממית עצמו עליהן ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה".

והחזון איש כתב באיגרותיו ח"א שצריך להיזהר מאד מאד מאכילת התענוג, ואם בטומאת הגוף יש ראשון לטומאה ויש אב הטומאה ויש אבי אבות הטומאה, בטומאת הנפש של מילוי התאוה אכילת התענוג, מתאחד ראשון לטומאה ואב הטומאה ואבי אבות הטומאה, דבר זה מן השפלים ומעכבים מאד את הלימוד, וכמו שאמרו במדרש עד שאדם מתפלל שתכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו.

פעם אחת שהה הרב שמריהו גריינמן בבית החזון איש, ולפתע נשמעה חבטה מחדרו של הרב, הוא רץ מהר לראות מה קרה, ומצא את הרב מוטל על הריצפה בפישוט ידיים ורגליים, הרב גריינמן ניגש לרב ושאל אותו מה קרה? החזון איש הרגיעו ואמר לו רגיל אני ללמוד עד אפיסת כוחות ומשאיר אני לעצמי קצת כח בשביל להגיע למיטה כדי לשכב, והפעם טעיתי בחשבון. עוד מסופר עליו שפעם אחת מצאו את החזון איש שוכב עם רגליו על הכרית, וראשו היה מונח לצד השני, כשנשאל על כך, השיב "אם היה לי כח לבחור כיצד לשכב הייתי ממשיך ללמוד".

החפץ חיים ביאר את הפסוק שכוונת חז"ל לתת עצה טובה לאדם לנצל את זמנו ללימוד התורה, והמשיל על זה משל נפלא: סוחר גדול היה טרוד מאד במסחרו ומרוד טרדות לא מצא זמן להתפלל בציבור וכן לא נותר לו זמן ללמוד תורה. חלפו שנים, והתחיל שער לבן לבצבץ בזקנו, והתחיל להרגיש שזמנו מתקרב, לכן החליט להכין צידה לדרך ולצורך זה יהיה עליו לשנות את סדר יומו, לכן מאותו יום הלך בקביעות לתפילה בציבור ואח"כ נשאר כשעתיים ללמוד ורק אז הלך לחנותו. וכשהגיע לחנות לאחר שלש שעות של שהייה בבית הכנסת, שאלה אותו אשתו מה קרה איחרת, הרי אתה יודע שבשעות האלו יש עומס? הבעל התחמק מלהשיב וטען שהיה טרוד בענין חשוב. כך במשך כמה ימים היה מאחר מלבוא לחנות, ובכל פעם התחמק מלספר לאשתו היכן היה. בוקר אחד פקעה הסבלנות שלה, וכשראתה שהוא מאחר, יצאה לברר היכן הוא נעלם כל בוקר, מה רבה תמיהתה כשנתברר לה שבעלה מחובשי בית המדרש, אמרה לו האם יצאת מדעתך? הלא החנות מלאה קונים ואתה יושב ולומד? השיב לה הבעל תאמרי לי מה היית עושה אילו בוקר אחד

היה מלאך המות ואומר לך שהגיע זמני להיפטר מהעולם, וכי היית אומרת לי שאין עכשו זמן לךך הואיל והחנות מלאה קונים? ודאי שלא! א"כ מהיום כל בוקר שאני נעלם מהחנות, תחשבי לעצמך כאילו נלקחתי ע"י מלאך המוות, ומה איכפת לך שאחרי שעתיים אקום לתחיה ואבוא לעזור לך בחנות, לאשה לא היה מה להגיב לטענת בעלה.

זו כוונת חז"ל "אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה" - על האדם לחשוב כאילו הוא מת, ואז יתבטלו מאליהם כל התירוצים והסיבות המעכבים אותו מהלימוד, ובאופן זה יבחין היטב עד כמה טרדותיו טפלים לעומת לימוד התורה, וימצא זמן רב ללמוד תורה.

הגר"ח מברסק זצ"ל פירש את הפסוק כך והוסיף דמיינו לעצמכם שיום אחד הוחלט בשמים להרשות לכל הנפטרים לקום למשך שעה מקבריהם ובאותה שעה רשאים לעשות כרצונם, כשהדבר נודע בעולם הזהבאו כולם לבית הקברות להפגש עם יקיריהם ולדרוש בשלומם, אך מיד שהקברים נפתחו קמו כל הנפטרים ורצו לבית המדרש וישבו ללמוד בהתמדה גדולה ולא רצו לדבר עם שום אדם בעולם, זוהי כוונת חז"ל אין התורה מתקיימת רק אצל מי שתייחס לזמן בעולם הזה כמו זה שניתנה לו הזדמנות לקום מקברו לשעה קלה והוא רץ בכל כוחותיו לבית המדרש.

שנזכה להתחזק בניצול הזמן ללימוד התורה. ונזכה לעשות רצון ה' תמיד.

כל השונה הלכות

א. אבל המבדיל לבני ביתו במוצאי שבת, רשאי לברך על הבשמים בורא עצי בשמים או בורא עשבי בשמים.

ב. יש אומרים שמותר לברך ולהריח בפרי של עורלה, כגון לימון. ויש חולקים. ונחלקו הפוסקים אם מותר לברך ברכת הריח על בשמים של עורלה, ושב ואל תעשה עדיף.

ג. המריח באתרוג של מצוה, בימי החג, אף שנטלו רק כדי להריח בו, נחלקו הפוסקים אם מברך עליו ברכת הריח או לא, ולכן נכון שלא להריח בו.

ד. אין מברכים לא ברכת הריח ולא ברכת הנהנין על עישון סיגריות, וראוי ונכון מאד שלא לעשן כלל.

ה. מי שבירך על בשמים באמצע סעודתו, ונשארו הבשמים לפניו, ורוצה לחזור ולהריח בהם אחרי ברכת המזון, אינו חוזר לברך ברכת הריח, כיון שהיו לפניו, ואין ברכת המזון חשובה הפסק אלא בעיני אכילה ושתייה.

ו. הנכנס לחנות של בושם שיש בו מיני בשמים, ונהנה מהריח, מברך "בורא מיני בשמים". אבל אם אין בחנות בשמים ממש, אלא מי בושם אינו מברך.

ז. אין מברכים על בשמים שתלויים בצוארה של אשה, וכן בבשמים של עבודת כוכבים, לפי שאסור להריח בהם.

עיוני

הלכה ומשפט

מפי הרב תמיר ישי אסולין שליט"א לתגובות: 4173027@gmail.com

הוציאו על אדם שטר חוב וטען שהכתוב בשטר הוא אדם אחר

תשובה

מאחר ששטר זה לא נכתב בכתב ידו של הלואה אלא בכתב מודפס, ויש עליו חתימת עדים, נחלקו הפוסקים האם עדים החתומים על השטר מדקדקים להעיד על כל הפרטים של השטר, ולפי זה גם כאן דקדקו להעיד שמשפחתו של ראובן היא משפחת כהן, ואינו יכול לדחות את המלוה בטענה שמא השטר נכתב על ראובן לוי. או אין העדים מדקדקים להעיד על כל הפרטים הכתובים בשטר ואפשר שלא דקדקו לבדוק אם משפחתו כהן או לוי, ויכול ראובן לדחות את המלוה בטענה שמא השטר נכתב על ראובן לוי. ומכאן הספק אין המלוה יכול להוציא ממון מראובן עד שיתברר הדבר בעדים או באופנים אחרים על ידי חקירת בית הדין.

שאלה

ראובן הוצרך להלוואה של חמש מאות ש"ח, הלך לאחד הגמחי"ם בשכונה והסכימו לתת לו את ההלוואה אחר שיכתוב שטר ויחתיים שני עדים, ראובן כתב שטר בכתב מודפס 'אני ראובן בן יעקב הכהן לויתי משמעון בעל הגמ"ח סכום של חמש מאות ש"ח, ועדים חתמו למטה. לאחר זמן בא בעל הגמ"ח עם השטר לראובן כהן שהיה גר בשכונה לפרוע את חובו, וטען לו אותו ראובן שלא לקח ממנו הלוואה מעולם, וכנראה שטר זה על ראובן בן יעקב אחר שיש בשכונה, אמר לו בעל הגמ"ח שראובן בן יעקב האחר משפחתו לוי ולא כהן, ואין עוד ראובן בן יעקב כהן באותה שכונה והרי זה מוכיח שהשטר הוא עליו ולא על מישהו אחר, אבל ראובן כהן הכחיש שלא ליה מעולם, על כן פנו לבית הדין לברר עם מי הדין.

כתב מודפס והוא בנוסח המדברי על הלואה (אני ראובן בן יעקב וכו'), אפשר שלא דקדקו לבדוק אם הוא כהן או לוי, ואפשר לקבל את טענת ראובן שטען שהשטר הוא על ראובן בן כהן לוי שזיף השטר על שמו. אומנם בש"ך ס"ק טו הביא דבספר גידולי תחומה שער לג רצה לדחות הירש"ב"א והרמ"א מידו דוקא על שליט"א או נ"ו, אבל לא על משפחת כהן, וס"ל דעל זה העדים מדקדקים ואי אפשר לטעון שבא לא דקדקו בדבר. אבל בש"ך כתב דמדברי הרשב"א מוכח דאין חילוק בזה וגם לענין כהן הדין כן, ושכן מוכח מדברי הרמ"א, ולפי"ז יכולים העדים לטעון כן.

אלא שעיקר דברי הרשב"א והרמ"א אינם מוסכמים להלכה, דבש"ך (שם) האריך לחלוק על דבריהם והוכיח שעדים החתומים על השטר דאי על כל השטר הם מעידים ומדקדקים להעיד גם על סימן של שליט"א או נ"ו וכן על שם המשפחה כגון כהן או לוי, ואם העדים חתומים זה מוכיח שאלו הסימנים הם נכונים והעדים בדקו את הדבר קודם חתימתם, [ומה שהוכיח הרשב"א כדבריו מהגמ"ל בכתובות דף כד, כתב הש"ך לדחות שאינה ראיה, ע"ש]. ולפי דברי הש"ך גם בדין דין כל שהעדים חתמו על השטר שהיה כתוב בו ראובן בן יעקב כהן, זה מוכיח שבידו הדבר שהשטר נכתב על ראובן בן יעקב כהן ולא על אחר, ושבו לא יכול לדחות על אחר.

ולענין הלכה, לכאורה כיון דהוא מחולקת אפשר דהמחזיק בכסף שהוא הלואה יוכל לומר קים לי כדעת הרשב"א והרמ"א שאין העדים מדקדקים להעיד על זה, ויכול להכחיש שהוא לא ליה מעולם ואי אפשר לבנות ממנו עד שיתברר הדבר בעדים אחרים או בדרכים אחרות (ומכאן יצטרך שבועה כדן שאר תביעה בעל פה).

אולם אם המלוה יתפוס מאותו ליה בטענה שהוא החייב לו, אין מוציאין מידו, שהרי יכול לומר קים לי כסברת הש"ך ושאר פוסקים הסוברים דעדים אמלה מילתא קמסהדי. ובפרט דהקצה"ח בס"ק ז' כתב דאף הרשב"א מודה דאם תפס המלוה אין מוציאין מידו, משום דגם הרשב"א ס"ל כן משום ספיקא דגמ' בסתבות דף כד, וכיון דדין זה הוא מוכח ספיקא דגמ', אם תפס מלוה אין מוציאין מידו, אלאיבא דכ"ע.

ומכאן יש ללמוד להזהר כשכותבין שטרות יש לכתוב סימנים מזוהים כמו שם תננות טלפון ותעודת זהות שלא יהיה שום חשש של טענות שונות.

הנה אדם שמוציא שטר חוב על חברו עם עדים החתומים על השטר, והנתבע מכחיש שלא ליה מעולם, ק"ל שכל האומר לא לוייתי כאומר לא פרעתי והרי הוא חייב לשלם, שהרי בשטר עם העדים כתוב שהוא ליה, וכשהוא אומר שלא ליה הרי זה הודאת בעל דין שודאי לא פרע, וכיון שבאמינים לעדים שהוא כן ליה הרי הוא חייב לשלם, כן נפסק בשו"ע (ח"מ סימן עט ס"א). כמובן שעל הב"ד לברר שהשטר הוא אמיתותי ומתקיימת העדים נכונה, אבל אחר שמדובר שהשטר הוא כשר, הרי הנתבע צריך לשלם.

אומנם כאן בדין זה הנתבע מכחיש את השטר בטענה שאינו מי שכתוב בשטר והכתוב בשטר הוא כנראה אדם אחר ששמו כן שם כן גר באותה שכונה, והשאלה האם כה"ג מקבלים את טענתו.

וצדדי הספק, הצד הפשוט לומר שלא לקבל את טענתו, שהואיל ובשטר כתוב ראובן בן יעקב כהן, והרי משפחתו כהן, כיצד יכול לטעון שזה ראובן בן יעקב אחר שמשפחתו לוי, והרי יש עדים שחתומים על שטר זה, והרי זה כמו שמכחיש את השטר בטענת לא לוייתי שחייב לשלם, כן הדין אם מכחיש את השטר בטענה שאינו האדם הכתוב בשטר, והרי יש עדים המעידים שזהו האדם, חייב לשלם מכח השטר.

אומנם אפשר לומר דעדים המעידים על השטר עיקר עדותם על נוף השטר על מעשה ההלוואה שפלוגי ליה מפלוגי, אבל אינם מדקדקים על שם המשפחה, וא"כ יכול להיות שראובן בן יעקב הכהן שכתב בשטר אינו ראובן בן יעקב כהן לוייתי מפלוגי, והעדים לא שמו לב שכתב עליו משפחה שאינה נכונה או שלא ידעו כלל מה משפחתו, ולכן יצא טעות זו.

וזכינו שנתחלקו בזה הפוסקים, דהנה ברמ"א בח"מ סימן מט סעיף ז' כתב אם שני יוסף בן שמעון בעיר אחת והאחד אביו מת וכתב בשטר יוסף בן שמעון שליט"א או נ"ו וכו' וכתב שכתוב על מי שאביו הי, אם כתבו העדים אמר לנו יוסף בן שמעון שליט"א הוי סימן, אבל אם כתוב בשטר אני יוסף בן שמעון שליט"א או כיצ"ב לוייתי מפלוגי וכו', והעדים חתומים למטה אין זה סימן דחישתן שמה השני העדים לכתוב כן והעדים לא דקדקו בכך דלא אמלה מילתא קא מסהדי, ע"כ, וכמורו מהרשב"א. כמבאר דדוקא אם השטר כתוב בכתב יד העדים, שליט"א או נ"ו חשוב סימן דחידא העדים לא יכתבו על אדם שהוא שליט"א אלא א"כ יבררו שהוא הי, אבל אם הי כתוב בכתב יד הלואה והעדים חתומים למטה יתכן שחתמו על עיקר ההלוואה ולא דקדקו אם אביו הי או מת.

ומכאן יש ללמוד לנדין דין, דאף שהעדים חתמו על שטר שכתבו בו ראובן בן יעקב כהן, כיון שהכתוב הוא

קוראי עונג

"יהי ביתך פתוח לרוחה".

מעשה ברבי שמעון בן אנטיפרס שהיה חכם ועשיר גדול, וביתו היה פתוח לרוחה, אך שמעו עליו חכמים שאורחים שבאים אצלו לאכול, כשנפטרים ממנו מלקה אותם, אמרו מי ילך ויברר לנו את התנהגותו, אמר להם רבי יהושע אני ילך ואראה מה מעשיו, הלך ומצא אותו על פתח ביתו, אמר לו רבי יהושע שלום עליך רבי, השיב לו שלום עליך רבי ומורי, ביקש רבי יהושע מקום לישון, נתן לו, ישבו ועסקו בתורה עד הערב ואח"כ אכלו ושתו, בשחרית היה מתיירא רבי יהושע שמא ילקה אותו, אחרי הארוחה, אמר לו רבי יהושע מי מלוה אותי לדרכי, השיב רבי שמעון אני, שאלו רבי יהושע מפני מה אתה מלקה את האורחים שבאים אליך ואותי אתה לא מלקה? השיב לו רבי שמעון אתה חכם גדול ויש לך דרך ארץ, אבל הרבה מהאורחים הייתי מבקש מהם לאכול ולשתות, הם היו נודרים בתורה שלא יאכלו ולא ישתו, ואח"כ היו עוברים על נדרם והיו אוכלים ושותים לכן הייתי מלקה אותם, כי כך שמעתי מפי החכמים הנודר בתורה ועובר על נדרו חייב מלקות, אמר לו רבי יהושע ברוך אתה לה' שאתה עושה כך, הלך רבי יהושע וסיפר לחכמים מה שראה אצל רבי שמעון בן אנטיפרס.

"ויהיו עניים בני ביתך".

יש על האדם להתנהג עם העניים כמו בניו שלא לזכור עליהם ולא להקפיד עליהם כי העניים ליבם שבור ואינם יכולים לסבול צער ונזיפה, ואף אם בא אליך עני ואין באפשרותך לתת לו באותה שעה תפייס אותו בדברים כמ"ש בחז"ל בבא בתרא ט': "כל הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, והמפייסו בדברים מתברך ב"א ברכות". לכן יפייסו בסבר פנים יפות ויאמרו לו ברצוני לתת לך אבל אין לי, שה' יתן לך מידו הרחבה, ובלי ספק שהם יקבלו את הדברים וזה ינחם אותם. ואם יעס עליהם ויאמרו לך תעבוד וכד' לא די במה שלא נתן לו כלום עוד שפך את דמו וידוע מה שכתוב בגמ' בבא מציעא נ"ח: "כל המלבין פני חבירו ברבים כאילו שופך דמים". ובפרט יש להשתדל לתת צדקה לעני בסתר כדי שלא יתבייש מפני הרואים, ועל זה אמר שלמה המלך במשלי פכ"א "מתן בסתר יכפה אף".

מסופר על עשיר אחד שחדריו היו מצופים באבני שיש לבן זך ונקי, והנה פעם אחת נכנס עני אחד כשנעליו היו מלוכלכות בבויץ, צעק עליו העשיר והכהו על הלחי, וציווה למשרתיו לגרשו החוצה, העני עמד בכל כוחו ולא רצה לצאת, ואמר לעשיר תן לי לדבר עמך דבר אחד ואח"כ אני יצא, העשיר הסכים לזה, פתח העני את פיו ואמר כל יום אנחנו אומרים בתפילה "ברוך מרחם על הארץ, ברוך מרחם על הבריות", יוצא שאנחנו משבחים את ה' בשני שבחים שמרחם על הארץ ועל הבריות, והאדם צריך ללמוד לעשות כמידותיו של ה', ועכשו ראיתי אותך שלמדת ממידת ה' לרחם על הארץ כי צר לך מאד שנתלכלכה הריצפה, אבל צריך אתה גם לרחם על הבריות שהרי אתה יודע שאני זקוק להרבה כסף, הבין העשיר את הרמז ונתן לו מידו הפתוחה.

"וסופו יורש גהינם".

מדוע נקטה המשנה לשון "יורש" ולא יורד לגהינם? אלא בא לומר שקשה לצאת מתוכה וכאילו ירשה.

יה"ר שנזכה להתחזק בתיקון המידות.

אשת חיל

מאת הרבנית ש.א.

נשים יקרות!

נאמר: "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון תבנה ותיכונן עיר סיחון". על כן על אותה מלחמה שנלחם סיחון במואב בואו חשבון שסיחון יכול לכבושה, הלך ושכר את בלעם להיעזר בקללתו. על אף שהעיר חשבון הייתה מלכתחילה של מואב. הקב"ה ציווה את ישראל שלא להילחם בהם כמו שכתוב: "אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה".

הגיעה העיר לידי ישראל שכן סיחון כבש את חשבון מידי מואב ומשום כך לא נחשבה העיר כעירו של מואב אלא של סיחון. בעניין זה חז"ל מלמדים אותנו "על כן יאמרו המושלים ביצרם בואו חשבון", בואו נחשב חשבוננו של עולם.

לכאורה עוסקים הפסוקים ומסבירים כיצד יכולים ישראל לכבוש את העיר חשבון שהייתה של מואב והכוונה כאן לחשוב 'חשבוננו של עולם'. סיחון יוצא למלחמה נגד מואב, מגייס תקציבים, מטיל גזרות כלכליות קשים, טורח להביא את בלעם שיעזור לו נגד מואב ויקלל אותם, ולאחר שמתאמץ ויגע כל כך מגיע למטרתו וכובש את מואב, וכעת הוא שמח ומאושר. אילו היה יודע שכל הטרחה הזו והעמל לא באו אלא כדי שבני ישראל שהוא שונא אותם יוכלו לכבוש את חשבון, ולא רק את עיר סיחון, וכי הוא היה מתאמץ כל כך בעניין הזה? לכן חז"ל באים ומלמדים אותנו מוסר השכל נפלא.

רץ בן אדם אחר הכסף, אחר הממון, טורח ויגע, אוסף ואוגר וכל זאת למי? וכי יודע האדם מה התכניות של הקב"ה בענייני הכסף שלו. בעל חובות הלבבות בספרו כתב, הממון שאין בו תועלת לאדם, האדם שומר עליו, נוצר אותו עד אשר יורישנו לזולתו או שיאבד ממונו. בדברים אילו מסביר החובות הלבבות, האדם אוסף כל ימי חייו ובסוף נפטר רחמנא לצלאן. אשתו מתחנתת עם שונאו והלה נהנה מכל הכסף שטרח כל כך להשיגו, הרי שאין לאדם שליטה על תוצאות מעשיו, כל מעלו בענייני העולם הזה בבוא יום יתברר לו כמרדף חסר תכלית ותועלת. והתחום היחיד שיכול לסמוך רק עליו והתוצאות מובטחות הם רק ענייני רוחניות. מסופר על בעל מכלת שבאחד הימים לא הופיע לעבודתו, אחד מן הקונים הקבועים התעניין אצל בניו שבאו לעבוד במקומו, מה שלום אביהם? הביטו הבנים זה בעיני זה ולבסוף באי נוחות אמרו **"היית קרוב לאבא, אולי באמת כדאי שתעלה לבקר אותו משום שהוא השתגע"** מבוהל עלה הקונה לבית בעל המכולת וראה אותו יושב ולומד מתוך גמרא פתוחה, שמצב רוחו נראה טוב ועליו, כששאל אותו לשלומו וסיפר לו שדאג לו, אמר לו בעל המכולת "כשהתחנתתי הייתי אברך השוקד על התורה ועל העבודה, אולם במהלך השנים גדלה המשפחה ומוכרח הייתי לצאת לעבודה לשם כך פתחתי חנות מכולת, ברוך ה' העסק הצליח ויכולתי לחסוך סכום מידי חודש בחודשו כך שלבסוף הצטבר בידי סכום נאה מאוד. לפני מחצית השנה הציע לי אדם להשקיע את הכסף במניות ועל ידי כך להגדיל אותו, התפתיתי ונתתי לו את הכסף, אמש הוא הגיע אליי הביתה חיורר כסיד, וסיפר כי הייתה מפולת בבורסה והוא הפסיד את כל הכסף" באותו רגע חשבת לעצמי, אם עבודה של שלושים שנה יכולה להעלם בן רגע, מהיום אשקיע רק בעבודה שאי אפשר להפסיד בה. מהיום אני חוזר אל הגמרא ושוב לא אשקיע בשום עניין אחר.

כל מאורע שקורה ליהודי מחייב אותו בעריכת חשבון נפש על מנת שיבין מה עליו לתקן ומה תובעים ממנו מן השמיים. מפרש הרב שלמה אלקבץ על מגילת רות שרמזה ללכותיה רות ועורפה, כאשר אמרה להם: "אל בנותיי כי מר לי מאוד מכם כי יצאה בי יד ה'" מה כוונה מר לי מאוד מכם? על פי פירוש אחד, התכוונה לומר שלה כמובן מר לה יותר מהם, משום שכל אחת איבדה בעל ואילו היא איבדה גם בעל וגם שני בנים, אפשר לפרש שהתכוונה לומר כי בגללה מר לה, שהרי העונש שהגיע לבניה משום שנישאו לכלות נוכריות ולכן היא מבקשת לעזוב אותה לנפשה ולפתוח דף חדש בחייה, אולם רבי שלמה אלקבץ מפרש, שנעמי אמרה ללכותיה 'אתן גויות' וגויים שקורה להם משהו רע אינם צריכים לעשות חשבון משום שהגורם לכך רק מזל רע ואי אפשר להתגונן מפני המזלות. אך אני, המשיכה נעמי, אינני גויה אלא יהודיה, מכיוון שכל מה שקורה לי, על פי השגחה פרטית. כשקורה לי משהו רע עלי לפשפש במעשיו ולבדוק מדוע זה קרה לי. ומאחר שברור אילו הייתי מתנהגת כפי שצריך יכולה הייתי למנוע את הבעיה, הרי שמר לי יותר מכם. לכן זה בא ללמד אותנו שהקב"ה דורש מן האדם לחשב את כל אורחותיו, ללמוד, לבדוק ולתת את הדעת לפני כל מעשה שעושה. ומי שעושה כן אומרים חז"ל: "כל השם אורחותיו בעולם הזה זוכה ורואה בישועתו של הקב"ה". אנו צריכים גם לבחון ולשאול את עצמנו ונהגה על פי חשבון כזה, בכל צעד ובכל עשייה, וכל מעשה מחשבה תחילה. וזה נקרא "בואו חשבון". כי מוטלת עלינו החובה להתבונן ולהפנים ולא ניתן ונאפשר ליצר הרע לחדור אלינו, כשהוא נכנס הוא עלול לכבוש את העיר כולה והכל יגמר בכיבוש.

כשאדם מתיר לעצמו דבר קטן, זה יכול למשוך אותו ועלול להגיע לידי כיבוש של דבר גדול, לכן תפילתנו לה' שיעזרנו ונשתדל להסב נחת רוח לבוראנו ונתגבר על יצרנו הרע, ובכך נזכה בקרוב להגדיל תורה ולהאדירה,

אמן,

שבת שלום ומבורך.

הזוכים החודשי!
פרס ראשון
סט ספרים הרב חזיה,
ראב ער
פרס שני
רמקול איכותי,
אלררה חן

פתרונות יש לשלוח עד ליום שלישי בצירוף שם ומספר טלפון למייל: A0556629761@gmail.com הפותרים נכונה יכנסו להגרלה על פרסים יקרי ערך. ההגרלה תיערך אחת לחודש.

חשיבים במיוחד!

1. מדוע נאמר בפסוק "ויקחו אליך"?
2. כמה שערות שחורות פוסלות את הפרה האדומה?
3. מדוע צריכה הפרה להיות תמימה ולא עליה עול?
4. מנין לנו שמיתת צדיקים מכפרת?
5. מנין שחס הקב"ה על ממונם של ישראל?
6. מנין שהאבות מצטערים בקבר כשבאים פורעניות על עם ישראל?
7. מי בכה בפרשה ומדוע?
8. מי נפל בשבי במלחמת מלך ערד?
9. במה נענשו המתאווננים, ומדוע?
10. על מה נאמר המשל "נתת פת לתינוק הודיע לאמו"?
11. היכן ראינו שנשיא הדור שקול ככל הדור?
12. עם מי משה רבינו חשש להילחם, ומדוע?
13. השלימו את הפסוק "ויסעו _____ ויבואו בני ישראל".
14. השלימו את הפסוק "אז ישיר _____ את השירה הזאת".

מילתא דבדיחותא

רופא שואל את הזקן: השיניים שלך כואבות גם בזמן השינה? ענה לו אני לא יודע, אנחנו לא ישנים ביחד...
איש אחד הלך בג'ונגל ופתאום הוא רואה אריה שמזנק לעברו ומתכוון לטרוף אותו, האיש הוציא תהלים והתחיל להתפלל, לפתע רואה האיש שגם האריה מוציא תהלים, שאלו האיש למה אתה מוציא תהלים? ענה האריה "ברכת המזון"...

עיתא!
בימי ראשון ושלישי בין השעות 8-9 בערב מתקיימים שיעורים מיוחדים בהלכה ומוסר למתחזקים!

עיתא!
שיעור לנערות מתחזקות מאת הרבנית מיכל ל, יום חמישי 19:30 - 20:00

זמני השבוע

זמני התפילות לימות החול

שחרית: 6:30
שיעור גמרא, מסכת חגיגה לאחר תפילת שחרית

מנחה: 19:15

ערבית: 20:00
שיעור מסכת בבא בתרא: 18:00

זמני התפילות בשבת קודש:

מנחה ערב שבת: 19:21

שחרית: 7:30

תהלים לבנים: 14:30

תהלים לבנות: 14:30

שיעור בהלכות שבת מפי הרב: 16:00

מנחה גדולה: 13:15 מנחה: 18:00

ערבית מוצאי שבת: 20:28

המטעמים שלכם

מאת הבחור החשו באושר גדקה הי"ו

בפרשתנו, עם ישראל מתחיל את המלחמות הראשונות לקראת כניסתם לארץ ויציאה מן הגלות. בדרך לארץ ישראל העם צריך לעבור דרך ארצות אחרות. משה שולח מלאכים למלך אדום כדי לבקש רשות לעבור דרך ארצו: "וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך אדום כה אמר אחיקי ישאל אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו".

וכן, גם בהמשך משה שולח מלאכים כדי לבקש רשות לעבור דרך סיחון, אך שם התורה משתמשת בלשון אחר: "וישלח ישאל מלאכים אל סיחון מלך האמורי לאמר".

בפסוק הראשון כתוב וישלח משה, ובפסוק השני כתוב וישלח ישראל. רש"י כותב ששני הכתובים האלה צריכים זה לזה להגיד לנו שמשה הוא ישראל, וישראל הוא משה, כלומר שנשיא הדור הוא ככל הדור כי הנשיא הוא הכל.

שאלת השאלה, למה בפסוק הראשון דווקא כתוב וישלח משה ובפסוק השני דווקא וישלח ישראל: לומר לנו שבכל שמתקרבים לארץ ישראל, הערך של הכלל בולט על ערך הפרט: העם מתעלה, והאחדות יותר חזקה.

שנזכה להתחזק באהבה אחוה שלום ורעות שבת שלום!

ניתאי בן נחיה, נריה בן ציונה ראובן בן אורלי לשפע ברכה והצלחה בכל ריימונד רוחמה בת מרים, אבישג בת אורית, עידן בן רחל, שלמה יורם בן מטילדה, אסתר בת רחל, ליאנה בת מלכה, רחלי בסיס, ליאם טפירו, שרי בסיס, שושנה אסבן לבריאות והצלחה בכל

אלקיים אברהם בן רבקה, ר'יעקב בן מסעודה, דוד בן חנה בחוטב, ר'יעקב בן מרים, מסעודה עדה בת נ'מ'ה, סול בת חנינה, יוסף בן חנה טובול, דוד יהודה בן שלום דיני, יצחק דוד בן שושנה. מזל בת פריחה עזיזה בן חמו בת חנה וחיים תנצב"ה.